ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

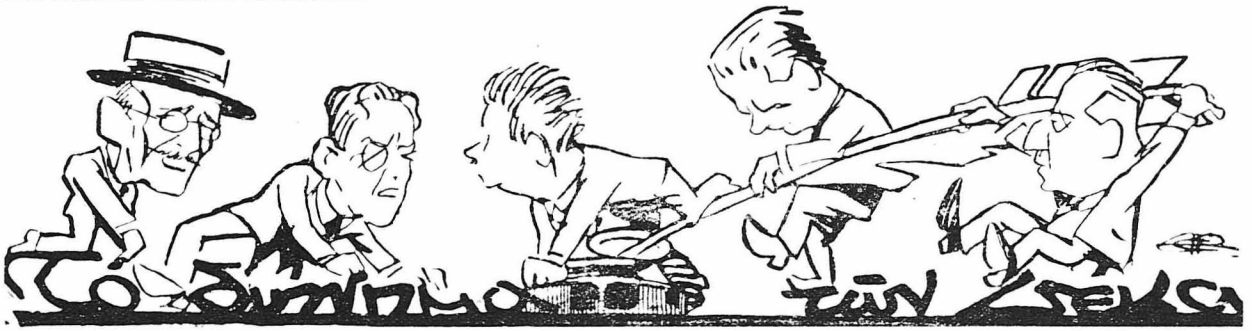

(Τὸ «Διήγημα τῶν Δέκα» τὸ ἄρχισε ἡ κ. Αἰμιλία Δάφνη. Τὸ συνέχισαν, χωρὶς συνεννόησιν μεταξύ των, διαβάσαντες μόνον τὰ προηγούμενα οἱ κ. κ. Στέφ. Δάφνης, Ι. Δελημητρίνης, Παῦλος Νιρβάνας, Διον. Κόκκινος, Γρηγ. Ξενόπουλος, Κώστας Οὐράνης καὶ Π. Παπαχριστοδούλου. Συνεχίζει ἤδη ὁ κ. Χάρης Σταματίου. Θὰ τὸ τελειώσῃ ὁ κ. Νικόλαος Λάσκαρης).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔξαφνα βυθισμένος καθὼς ἦταν στοὺς τρομεροὺς καὶ ἀπαισίους του διαλογισμοὺς ἔπεσε πάνω σὲ κάποιον. Τσιμαζότανε νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ ζητήσῃ συγνώμην ὅταν εἶδε μπροστά του τὸν παλιό του φίλο, τὸν Βρασίδα Ζουλαχμάκην, φοιτητὴν τῆς Θεολογίας.

— *Βρασίδα !...*

— *Λάμπη !...*

— *Ἀδελφέ μου !...*

— *Χρόνια καὶ ζαμάνια ἔχω νὰ σὲ δῶ.*

— *Ἀμ' ἐγώ ; χάθηκες μωρὲ ἀδερφέ μου... Ἂν δὲν τρακάραμε ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο δὲν θὰ ο' ἔβλεπα παρὰ στὸν ἄλλο κόσμο !*

— *Πῶς ; Στὸν ἄλλο κόσμο εἶπες ; Μπράβο !... Τηλεπάθεια !*

— *Τί ἔκαμε λέει ;*

— *Νά... μεταβίβασις τῆς σκέψεως !*

— *Τί λὲς μωρὲ χριστιανέ μου ; Ζουλάθηκες ;...*

— *Ἐν ζουλάθηκα καθόλου. Λέω πῶς μάντεψες τί ἔχω μέσα στὸ μυαλό μου.*

— *Τί ἔχεις μέσα στὸ μυαλό σου ; Ἄχυρα !*

— *Ἄφησε τ' ἀστεῖα σὲ παρακαλῶ. Μέσα στὸ μυαλό μου ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμή... τὸν ἄλλο κόσμο !...*

— *Πῶς ;... πῶς ;... πῶς ;...*

— *Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ λέει ὁ Λάμπης.*

— *Δηλαδή ;*

— *Νά, δηλαδή, ἔπεσες ἀπάνω μου τὴ στιγμὴ ποὺ σκεφτόμουν ν' αὐτοκτονήσω !*

— *Μπρρρρρ... Ἀστειεύεσαι βέβαια ;*

— *Καθόλου.*

— *Σκέφτεσαι ν' αὐτοκτονήσῃς ;*

— *Ἀκριβῶς.*

— *Καὶ γιατί ;*

— *Γιατί ;... Γιατί... γιατί... γιὰ πολλοὺς λόγους τέλος πάντων, γιὰ λόγους σοβαροὺς. Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, βρὲ ἀδερφέ, βαρέθηκα τὴ ζωή μου !*

— *Καὶ θὲς νὰ σκοτωθῇς ;*

— *Ἀκριβῶς. Θέλω νὰ σκοτωθῶ καὶ δὲν βρίσκω τὸν τρόπο. Τὸ μέσον. Θέλω ἕνα μέσον ποὺ νὰ μὴν εἶνε κοινό, ποὺ νὰ φανερώνῃ τί ἄνθρωπος εἶμαι, τὸ πνεῦμα μου, τὰς ποιητικάς μου κλίσεις...*

Ὁ Βρασίδας Ζουλαχμάκης κατάλαβε πῶς τοῦ φίλου του τοῦ λασκάρισε κάποια βίδα. Καὶ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα τῶρριξε στ' ἀστεῖο.

— *Νὰ σοῦ πῶ ἐγώ, τοῦ εἶπε, ἕνα τρόπο αὐτοκτονίας ἀξιοπρεπῆ, ἀνώδυνο, φτηνόν, χωρὶς αἵματα, χωρὶς φασαρίες. Θές ;...*

— *Σὲ παρακαλῶ.*

— *Ἄκου... Νὰ μπῆς σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ νὰ φᾶς μιὰ πάστα.*

Ἐντελῶς ἐννιὰ τοῖς ἑκατὸ — τί λέω ; — ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ θὰ τὰ τινάξῃς !...

Ὁ Λάμπης ἐνθουσιάστηκε :

— *Μπράβο !... Μπράβο ἀδερφούλη μου ! Θεῖον ! Ὑπέροχον ! Ποιητικώτατον ! Νὰ σὲ φιλήσω !...*

Καὶ τὸν ἠσπάσθη... παταγωδῶς καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

Πραγματικῶς ἡ ἰδέα τοῦ ἐμπνευσμένου φοιτητοῦ τῆς θεολογίας κ. Βρασίδα Ζουλαχμάκη ἦτο περίφημος. Ὁ Λάμπης τὴν εὕρισκε θαυμασίαν. Θὰ καθόταν στὸ «Ἀμπασαντὲρ», ἠρωϊκῶς καὶ ἡ στιγμὴ πού... «ψιτ ! ψιτ !» θὰ ἐκαλοῦσε τὸ γκαρσόνι νὰ τὸ πληρώσῃ, θὰ κατέφθανε πάνοπλος ὡς Γιαγκούλας ὁ Θάνατος !...

— *Εἴσθε ὁ κ. Λάμπης Ἀστρινός ;*

— *Μάλιστα.*

— *Ἀποτυχὼν ποιητής, δραματικὸς συγγραφεύς, μυθιστοριογράφος κλπ. κλπ ;*

— *Μάλιστα.*

— *Θέλετε ν' ἀποθάνετε ;*

— *Νά', τὸ θέλω !*

— *Πληρώστε τώρα τὴν πάστα σας καὶ ἀκολουθήστε με στοὺς οὐρανούς.*

— *Συγνώμην... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα παγωτό ;*

— *Ὄχι... Ὄχι... Εἶμαι βιαστικός.*

— *Μιὰ γρανίτα τουλάχιστον ;...*

— *Σᾶς εἶπα μὲ περιμένουν στοὺς οὐρανούς... Κουνηθῆτε !*

Καὶ ὁ Λάμπης θὰ ἐπλήρωνε, θὰ ἔδινε καὶ γενναῖο πουρμποτὰρ — τὸ ὕστατον — καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε... Τί εὐτυχία !...

Ἔτσι λοιπὸν θὰ ἐτελείωναν ὅλα θαυμάσια... Ὁ Λάμπης εἶνε εὐχαριστημένος.

Νὰ μὴ τὸ σκεφθῇ τόση ὥρα !

Τώρα ὅμως ποὺ βρῆκε τὸν τρόπο τῆς αὐτοχειρίας δὲν πρέπει νὰ χασομεράῃ. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον...

Χαιρετᾶει τὸ φίλο του ἀποφασισμένος νὰ τρέξῃ στὸ «Ἀμπασαντέρ». Ὁ φίλος του τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ σακκάκι καὶ τὸν κρατᾶ.

— *Στάσου διάβολε ! Ποῦ πᾶς ;*

— *Σοῦ εἶπα : Νὰ πεθάνω !...*

— *Ἄιντε νὰ μοῦ χαθῆς βλακέντε !...*

— *Ἠρεμᾶτε...*

Ὁ φίλος του φεύγει βέβαιος πὼς ὁ Λάμπης ἀστεύεται. Διάβολε, τὸν ξέρει καλά, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μιλᾷ σοβαρά. Ἔτσι ἦταν πάντα αὐτὸς ἄλλωστε. Μισόμαλλος ! Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἀνακατεύτηκε μὲ τὴ φιλολογία τοῦ λασκάριναν ἡ βίδες !... Μὰ γιατί ὅμως ; Γι' εἴδους ἀρρώστεια εἶνε αὐτὴ ἡ φιλολογία ποὺ ἀγιάζει ἔτσι τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀφῆνει ἀπάνω του τὰ σημάδια της σὰν τὴν ἀραποβλογιά ; Πόσοι νεαροὶ ποὺ ἔχουν φάει τὴν πετρὰ τῆς φιλολογίας δὲν εἶνε μουσταλοῖοι ;.. Μπέρτες, μούσια, μπιμπετόπια, γιαλάδες; ἀνοιχτοί, φουντωτοὶ γραβάτες, χαῖτες σὰν τοῦ λιονταριοῦ !... Ζιμπεία, νεκροταφεῖα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Χάρης Σταματίου.

Ὁ δυστυχισμένος νέος κάνει τὸ σταυρό του καὶ ψιθυρίζει :

— *Θεέ μου ! φύλαξέ με ἀπὸ τὴν φιλολογία !...*

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λάμπης Ἀστρινὸς τραβᾶει κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ ζαχαροπλαστεῖο. Νὰ ποῦ φτάσε κι' ὅλας. Κάθεται στὸ τραπέζι καὶ φωνάζει τὸ γκαρσόνι :

— *Ψιτ ! Φέρε μου πάστα...*

— *Τί πάστα προτιμᾶ ὁ κύριος ;*

— *Ἄ δὲν μὲ μέλλει. Μιὰ πάστα πέντε-δέκα ἡμερῶν !*

Τὸ γκαρσόνι ξαφνιάζεται.

— *Μά .. δὲν ἔχουμε χαλασμένες πάστες. Εἶνε ὅλες φρέσκες...*

— *Κολοκύθια ! Φέρε μου σὺ μιὰ πάστα κι' ἔγνοια σου.*

Τὸ γκαρσόνι νομίζει πὼς πρόκειται περὶ ἀστειότητος. Ἔτσι εἶνε αὐτοὶ οἱ κομψευόμενοι. Ἀτθοί... Σὲ λίγο σερβίρει στὸν Ἀστρινὸ μιὰ πάστα σοκολάτα. Ὁ Λάμπης, τὴν κυτᾶει μὲ προσοχή. Ἡ καρδιά του σφίγγεται !... Ἀλλοιμονον !... Αὐτὴ εἶνε ἡ μοιραία πάστα, ἡ ὁποία θὰ τὸν στείλῃ ἄγαλον στὰς αἰωνίους μονάς !

Θάρρος ὅμως... Γιατί διστάζει ;.. Ἐν τῷ πῆρε ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσῃ ;...

Τί ὡραιότερον τοῦ διαβήματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ χυδαῖος ὄχλος ἀποκαλεῖ ἀποπνευσμένον ; Γιατί ἀπονευσμένον ; Ἴσα-ἴσια... Θὰ πάῃ στὸν ἀφροδλὸν λειμῶνα. Ἐκεῖ θὰ τὸν περιμένουν ὁ Εὐριπίδης, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σαξπηρ, ὁ Γκαῖτε...

— *Ὡς εὖ παρέστης συνάδελφε !*

— *Γειά σας συνάδελφε !*

Κι' ἀμέσως θὰ βγάλῃ νὰ τοὺς διαβάσῃ τὸ δρᾶμα του.

Τί δόξα !...

Θάρρος λοιπόν ! Πέρνει τὸ κουτάλι καὶ τρώει τὴν πάστα μὲ ἐξαιρετικὴν γενναιότητα. Πίνει καὶ τὸ νερὸ γιὰ νὰ διευκολύνει τὴν ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου. Καὶ τώρα ; Ἀς περιμένει τὸν θάνατον...

Ἀπλώνεται στὴν καρέκλα του ἀναπαυτικά, κλείνει τὰ μάτια του καὶ ἀναμένει. Ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ ἔρθῃ...

Περνοῦν δέκα λεπτά...

Ἕνα τέταρτο...

Μισὴ ὥρα...

Τίποτε ἀκόμη. Ὁ Λάμπης ἀνυπομονεῖ. Γιατὶ ἀργεῖ ἔτοι τὸ δηλητήριο ; Μήπως ὁλότι μένει ἀνίκητος ; Ἂν ἔκαμνε ἕνα πορίσματο ὡς τὸ Ζάππειο ; Ἴσως ἔτοι νὰ ἐπήρχετο εὐκολώτερον τὸ μοιραῖον τέλος. (Ἀκολουθεῖ)